

ICH HORÚCA LÁSKA ROZTOPÍ VŠETKY ĽADY

ZA BRÁNKOU

#BookTok
senzácia

STEPHANIE ARCHER

metafora

ZA BRÁNKOU

STEPHANIE ARCHER

STEPHANIE ARCHER
ZA BRÁNKOU

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 309. publikáciu.

Z anglického originálu *Behind the Net*, vydaného vydavateľstvom Bookcase Literary Agency Corp. v roku 2023, preložila do slovenčiny Marta Maňáková.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh obálky Adrián Macho
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2025
Počet strán 400
Tlač FINIDR s.r.o.

Copyright © 2023. Behind the Net by Stephanie Archer. Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Corto Literary.
V knihe sú uplatnené osobnostné práva autorky.

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Marta Maňáková 2024

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8090-966-6 (ePub)
ISBN 978-80-8090-965-9 (pdf)
ISBN 978-80-8090-964-2 (print)

*Pre Bryana, Alannu, Sarah, Helen a Antheu,
ktorá mi najviac tleska, keď vyhrám.*

UPOZORNENIE

Niektoré podrobnosti týkajúce sa profesionálneho hokeja som upravila pre pôžitok z čítania.

Pre kontrolu upozornení súvisiacich s obsahom tejto knihy naskenujte QR kód alebo navštívte stránku www.stephaniearcherauthor.com/contentwarnings.

1. KAPITOLA

JAMIE

Lavý krídelník korčuľuje k bránke a vystrelí smerom ku mne. Puk mi tvrdo pristane v rukavici a krv sa mi vzbúri súťaživosťou a uspokojením.

„Streicher, *shutout!*“ zvolá môj nový spoluhráč, keď okolo mňa presviští. S krátkym prikývnutím vhodím puk späť na ľad. Presne to kedysi skandovali fanúšikovia v New Yorku počas zápasov. Keď som minulý rok získal Vezinovu trofej, ktorá sa udeľuje najlepšiemu brankárovi v NHL, spomínali to aj v prejave o mojom výkone.

Neďaleko lavičiek sa prizerajú tréneri, robia si poznámky a preberajú výkon tímu. Preletí okolo mňa puk a mne stiahne útroby. Hlavný tréner po mne hodí okom s nevýrazným výrazom na tvári.

Pred dvoma týždňami som podpísal zmluvu ako voľný hráč s nižšou hodnotou, aby som mohol hrať za tím Vancouver Storm. Po panickom záchvate v dôsledku dopravnej nehody moja mama síce trvala na tom, že je v poriadku, ale pretože mi to tají, viem, že sa to práveže zhoršuje. Teraz, keď tím so mnou podpísal zmluvu na nižšiu cenu, som jeho majetkom. Mohli by ma predať za vyššiu sumu a nemohol by som ani muknúť. Som ako dom, ktorý práve získali za dobrú cenu, a keby sa rozhodli kúpiť niečo výhodnejšie, predali by ma ďalej.

Zaplavia ma obavy. Mama bojuje s depresiami a úzkosťami už roky, odkedy zomrel otec pri dopravnej nehode pod vplyvom alkoholu, keď som bol ešte malý, ale postupne sa z toho vyklulo niečo oveľa horšie. Ani som si nevšimol ako.

Nemôžem odísť z Vancouveru a nechcem sa vzdať športu, ktorý milujem, a preto mi táto sezóna musí vyjsť. Musím hrať najlepšie, ako viem, a udržať sa na vrchole, aby ma nepredali. Tento rok sa potrebujem sústrediť.

Hráči sa rozkorčuľovávajú. Ako pokračuje rozcvička, v duchu si preberám, čo o nich viem z predošlých zápasov. Už som hral proti Vancouver Storm a spoznávam ich tváre, ale nepoznám tých chalanov ako svoj starý tím. Sedem rokov som hral za New York, od svojich devätnástich. Nepoznám ani koučov a od odchodu do juniorskej ligy už nie som v tomto meste doma, ale momentálne musím zostať vo Vancouveri.

Znova mi zovrie hrud'. Je ešte len prvý deň tréningového kempu a už cítim tlak hrať najlepšie, ako viem. Doposiaľ som taký nikdy necítil.

Ozve sa píšťalka a spolu s ostatnými hráčmi korčuľujeme k lavičke.

„Vyzeráte dravo, chlapci,“ pochváli nás tréner, keď sa všetci zídeme.

Na konci poslednej sezóny, jednej z najhorších v histórii Stormov, sa Tate Ward dostal na titulky, keď družstvo oznámilo, že sa stane ich novým hlavným trénerom. Má takmer štyridsať, čo znamená, že nie je oveľa starší než niektorí vancouverští hráči, a čakala ho sľubná kariéra útočníka v lige, ktorú predčasne ukončilo zranenie kolena. Do minulého roka koučoval univerzitný hokejový tím a podľa toho, čo som sa dočítal v hokejových novinkách, fanúšikovia sú skeptickí. Hlavní tréneri bývajú zvyčajne starší a majú viac skúseností s trénerstvom v profesionálnej lige.

Ward na mňa zazrie a ja pod brankárskou maskou zatnem čelusť.

„Počas nasledujúcich sezón nás čaká kopa práce,“ povie a prejde skúmavým pohľadom po všetkých hráčoch. „Minulý rok sme skončili na chvoste.“

Atmosféra zhustne a hráči začnú podráždene prestupovať z nohy na nohu. Teraz by veľa trénerov pokračovalo poukázaním na ich chyby a nedostatky, tým, čo posrali minulý rok, zdôraznením, že už neexistuje možnosť nevyhrať.

Akoby som to, doriti, nevedel.

„Už sa nedá smerovať inam než nahor,“ poznamená však Ward namiesto toho s úškrnom. „Padajte do sprch a oddychovať. Uvidíme sa zajtra.“

Hráči začnú odchádzať z ľadu a ja si zamračene zložím prilbu s maskou. Som si istý, že táto Wardova pretváрка príjemného, podporujúca trénera sa skončí, len čo sa o pár týždňov začne sezóna a tlak začne byť skutočný.

„Streicher!“ zavolá za mnou tréner, len čo zamierim po chodbe do šatne. Podíde ku mne a počká, kým ostatní hráči prejdú okolo nás. Každému z nich kývne hlavou. „Ako sa udomáčuješ?“

Aj ja kývnem hlavou. „Dobre.“ Byt mám zaprataný škatuľami, ktoré nemám čas vybaliť. „Ďakujem za, ehm, vybavenie bývania. A za sťahovákov.“

V trapézových svaloch sa mi zbiera napätie. Prstami si prehrabnem vlasy. Nenávidím prijímať pomoc od druhých.

Ward len mávne rukou. „Pomáhať hráčom, aby sa udomácnili, je naša práca. Vlastne veľa hráčov žiada aj o asistenta. Môže ti pomôcť vybaliť, s prípravou jedla, údržbou auta, s prechádzkami so psom, s čímkolľek.“

„Nemám psa.“

Zachechce sa. „Vieš, ako to myslím. Sme tu na to, aby sme ti poskytlí čokoľvek, čo potrebuješ, a ty si sa mohol sústrediť na ľad. Čokoľvek, čo budeš potrebovať. Stačí sa ozvať.“

Nepotrebujem pomáhať pri sústredení sa na ľad. Svoj život som zredukoval na dve veci, na ktorých mi záleží – na hokej a svoju mamu.

„Jasné,“ zamrmlm s vedomím, že ho nebudem nikdy žiadať o nič. Vždy som sa staral sám o seba. A to sa nezmení.

„Tiež vieme zabezpečiť pomoc tvojej mame,“ dodá tichším hlasom.

Keď som požiadal o preloženie do Vancouveru, práve on mi zavolať, aby sa opýtal na dôvod. Priznal som všetko. Je jediný, kto vie o mojej mame.

Zmocní sa ma úzkosť. Presne pre to som mal radšej držať hubu. Teraz mi budú chcieť všetci pomáhať. Všetky inštinkty v mojom tele sa búria a meravejú mi trapézové svaly.

Tento rok budem mať vyčerpávajúci harmonogram. Osemdesiatdva zápasov, z toho polovica doma vo Vancouveri a polovica inde, okrem toho tréningy s družstvom, s brankárskym koučom a moje vlastné tréningy. Navyše treba počítať s fyzioterapeutom, masážami, osobným trénerom a so športovým psychológom.

V hrudi sa mi niečo rozhorí, akási zmes súťaživosti a očakávaní. Hráť hokej od piatich rokov a darí sa mi. Tlak ma poháňa vpred. Roky tréningov zo mňa urobili človeka, ktorý miluje posúvanie svojich hraníc a víťazstvá.

No tento rok? Medzi tvrdohlavosťou mojej mamy a nabitým programom? To bude veru iná výzva.

Napriek tomu nejde o nič, čo by som nezládol, pokiaľ sa sústredím.

„Dohodnuté,“ odvrknem. „Ďakujem.“

Vždy sme boli iba my dvaja – mama a ja. Zvládam to. Vždy som to zvládal.

Keď sa osprchujem a prezlečiem, odídem zo štadióna kúpiť si obed a potom zamierim domov, aby som si pred fitkom trochu pospal. Vyjdem na ulicu pred štadiónom, a ako kráčam okolo smetiakov, odrazu ma zarazí nejaký zvuk.

Zo škatule pri smetiaku vykukuje na mňa chlpatý hnedý psí zadok. Keď prejdem okolo, pes zdvihne hlavu a pozrie na mňa. Celý ňufák má špinavý od makarónov so syrom.

Zavrtí chvostom a ja sa naňho zadívam. Je to sučka. Má tmavo-hnedé oči, ktoré jej zasvietia od vzrušenia. Ťažko povedať, aká je to rasa. Môže vážiť okolo dvadsať kilogramov. Možno je to akýsi krížec labradora a kokeršpaniela. Jedno ucho má kratšie než to druhé.

Vy kročí ku mne a ja ustúpim.

„Nech ti to ani nenapadne,“ zašomrem si popod nos.

Sučka sa zvalí na zem, prevráti sa na chrbát a ukáže mi brucho. Čaká, zametá chvostom chodník, akoby si pýtala, aby som ju poškrabkal.

Kde je jej majiteľ? Poobzerám sa po ulici, ale sme tam len my dvaja. Skúmavo sa na ňu zahľadím s pokrčeným nosom. Nemá obojok a ňufák, ktorý jej vytrčá z cestovín, je celý špinavý a mastný. Má prídlhú srst', padá jej do očí, a hoci by potrebovala ostrihať, napriek tomu vidím, aká je vychudnutá.

Zovrie mi srdce a to sa mi vôbec nepáči.

„Nežer to,“ poviem jej a zamračene ukážem bradou na odpadky. „Ochorieš.“

Z boku papule vystrčí dlhý jazyk.

„Choď domov.“

Aj keď na ňu hovorím prísny tónom, stále očakáva škrabkanie brucha.

Pichne ma pri srdci, ale rozhodnem sa odsunúť city bokom. *Nie*. Toto nie je môj problém. Nerozptyľujem sa. Dokonca ani nechodím na rande, doparoma, pretože zo skúseností viem, že ľudia chcú odo mňa viac, než im môžem dať.

Lenže tu ju predsa nemôžem nechať. Mohlo by ju zraziť auto alebo by ju mohol pohryznúť kojot. Mohla by zjesť niečo, z čoho by ochorela.

Ľudia z Ochrany zvierat sa o ňu určite postarajú. Vytiahnem telefón, chvíľku hľadám na internete a potom zavolám na najbližšiu pobočku.

„V meste za štadiónom sa túla pes,“ poviem žene, ktorá prijme hovor. Vo Vancouveri je iba jeden štadión, takže vie, ktorý mám na mysli. Z druhého konca linky počujem v pozadí štekot psov. „Mohol by niekto poňho prísť?“

Žena sa zasmeje. „Zlatko, nie sú ľudia. Budeš ho musieť privieźć.“

Vymenuje mi pobočky, ktoré prijímajú psy, a potom hovor ukončí. Tie najbližšie sú celkom plné, a tak ju budem musieť odvieźć do niekoľko hodín vzdialeného útulku. Zadávam sa na displej mobilu a potom pozriem na sučku.

S pohľadom stále upretým na mňa vyskočí na rovné nohy a zavrtí chvostom. Akoby si myslela, že jej chcem dať nejakú maškrtu či čo. V hrudi sa mi pohne niečo, čo ma štvie.

„Čo?“ zavrčím na ňu a ona začne krútiť chvostom ešte usilovnejšie. V hrudi odrazu pocítim akési teplo a prehltnem guču v hrdle.

Nemôžem ju tu len tak nechať.

Niekde vzadu v mozgu si odfrkne moja prísna, disciplinovaná časť môjho ja. A čo môj šialený harmonogram? Nezvládnam sa starať o sprostého psa. Nezvládnam sa postarať ani o priateľku a pritom všetko neposrať. Je jasné ako facka, že vziať si psa neprichádza do úvahy. Polovicu sezóny som mimo domu.

Lenže nemôžem ju tu predsa nechať.

Znova vrtí chvostom a upiera na mňa hnedé oči. Odveziem ju do útulku, ale rozhodne si ju nenechám.

Ešte v ten večer sedím v aute pred útulkom a skúmavo hľadím na malú, no dobre udržiavanú budovu. Zvnútra sa ozýva štekot. Za budovou sa rozprestiera ohradený priestor s hračkami pre psy a nejakým plastovým vybavením. Vyzerá to ako ihrisko.

Na mieste spolujazdca sedí sučka a zvedavo sa díva von oknom. Spustím okno, aby mohla cítiť pachy.

Po tom, ako som online prešiel všetky inzeráty o stratených psoch, našiel som nejakú farmu s veľmi dobrým hodnotením, ktorá prijíma túlavé psy a nachádza im nových majiteľov. Vraj ich dôsledne prevetujú a o psy je dobre postarané.

Je to najlepší útulok široko-ďaleko. Cesta mi trvala tri hodiny.

Očami blúdím po budove. Znova prehltnem guču v hrdle. Predstavujem si, ako ju tu nechám, a odrazu mám pocit, akoby som mal v žalúdku kameň.

Sučka sa na mňa pozrie, vyplazí jazyk a začne dychčať.

„Nemôžem si ťa nechať,“ pokrčím plecami.

Postaví sa a pokúsi sa mi vliezť do lona. Vzdychnem si. To isté robila celú cestu. Napokon sa mi usalaší na kolenách a položí si hlavu na laktovú opierku.

Doriti. Keby som vedel, aké to bude ťažké, vôbec by som sa do toho nepustil.

Je to lož. Rozhodne by som ju na tej špinavej ulici nenechal.

V duchu si zhrniem všetky dôvody, prečo si ju nemôžem zobrať. Nikdy som nemal psa. Nemám poňatie, ako sa mám oňho starať. Moja mama má vážne psychické problémy a potrebuje ma, či už si to priznáva, alebo nie. Potrebujem sa sústrediť na hokej. Po tom, ako som sa v devätnástich rozišiel so svojou priateľkou Erin, vyhýbam sa záväzkom. Tento pes predstavuje obrovský záväzok a musel by som mu prispôbiť svoj náročný program.

Napriek tomu sa neviem rozhodnúť. Znova pozriem na budovu a hľadám na nej nedostatky. V záhrade rastie akási burina. Sokel by potreboval nový náter. Na dvore zbadám jamy, ktoré tam asi vyhrabali psy. Neviem sa starať o psa, ale súčasne ho tu nemôžem nechať.

Toto miesto nie je preňho dosť dobré.

Pošúcham si koreň nosa, pretože viem, že som sa už rozhodol. Doriti.

„Hej.“

Zdvihne hlavu a pozrie na mňa žiarivými očami. Rozbúši sa mi srdce.

„Chceš so mnou bývať?“ opýtam sa jej. Upiera na mňa ten rozkošný pohľad. „Aha. Chcela by si maškrtku, však?“

Pomrví sa, preskočí z môjho lona na miesto spolujazdca a zatvári sa nedočkavo. Natiahnem sa dozadu a otvorím vrečko s psími

maškrtami, ktoré som jej kúpil. Zopár jej ponúknem a sledujem ju, ako si na nich pochutnáva.

Som rozhodnutý. Ignorujem tichý hlások niekde vzadu v hlave, ktorý ma presviedča, že to vôbec nie je dobrý nápad. Schúli sa do kľbka vedľa mňa a zatvorí oči. Mám dosť peňazí, aby som si tento rok zaplatil asistenta, ktorý sa o psa dobre postará.

Vytiahnem telefón a listujem v kontaktoch, až kým nenájdem toho, koho hľadám.

„Streicher,“ ozve sa Ward.

„Čau.“ Zaškripem zubami. V útrobach sa mi plazí nepríjemný pocit. „Rozmyslel som si to. Budem potrebovať asistenta.“

2. KAPITOLA

PIPPA

Stojím pred domom Jamieho Streichera a prudko mi bije srdce.

Keď sme sa stretli posledný raz, vyliala som mu v školskej jedálni na biele tričko modrý Slurpee. V hlave mi dookola víri spomienka na jeho chladný nezáujem, na to, ako po mne preletel tými zelenými očami a znova pokračoval v rozhovore s ostatnými sexy a obľúbenými športovcami.

A teraz mám byť jeho asistentkou.

Vždy sa správal ako debil, ale, božemôj, ešte aj napriek tomu bol úžasný. Tmavé husté vlasy mal vždy trochu strapaté od hokejovej prilby. Ostrá línia čeluste, veľký nos, široké, silné plecia. A navyše je vysoký. *Veľmi vysoký*. A má nefér dlhé mihalnice. Nikdy ho nezasiahla tá príšerná pubertálna fáza, ktorá sa v mojom prípade vliekla celými mojimi -nástimi. Tento tichý, odstrašujúci, mrzutý chalan ma znervózňoval a súčasne fascinoval, rovnako ako každé iné dievča a polovicu chalanov v škole.

Bože. Zhlboka sa nadýchnem a vytukám číslo na klávesnici na dverách. Bez slova ma vpustí dnu. Vo výťahu smerom do jeho penthousu mi skrúca žalúdok.

Už nie som viac škaredá pubertiačka. Som dospelá žena.

Odvtedy uplynulo osem rokov. Už nie som doňho buchnutá ako kedysi.

Potrebujem túto prácu. Som na mizine a spávam na sestrinom gauči. V tej príšernej práci s nulovou výpovednou lehotou v Barry's Hot Dogs som po týždni dala výpoveď. Aj keby som sa tam chcela vrátiť – čo nechcem, pretože som ten džob prijala len ako núdzové riešenie, aby som mohla zaplatiť účty a pomôcť Hazel s nájomným –, nikdy by ma znova nezamestnali.

Okrem toho si ma nepochybne nebude ani pamätať. Chodili sme do veľkej strednej školy. Bola som trápna pubertiačka posadnutá hudbou, stále som sa vláčila s kapelou, no a on bol hokejista. Som o dva roky mladšia, a tak sme nikdy nemali spoločné hodiny ani spoločných priateľov. Je to jeden z najlepších brankárov v NHL a vyzerá ako boh. Fakt, že je o ňom známe, že nerandí, akoby niektoré dievčatá ešte viac vzrušoval. Minulý rok po ňom jedno hodilo na ľade nohavičky – bolo to všade v športových správach.

Nemôže si ma pamätať.

Sledujem rastúce číslo na displeji výtahu.

Stále bude niekde na zápasoch alebo tréningoch. Vôbec sa neuvidíme.

A ja ozaj, ozaj potrebujem túto prácu. Definitívne som sa vykašľala na hudobný priemysel so všetkými tými slávnymi kreténmi. Odišla som študovať marketing a už nastal čas, aby som vykročila po tejto ceste. Jediné pracovné ponuky v marketingu vo Vancouveri vyžadujú najmenej päťročnú prax, takže sa ani nemusím hlásiť. Podľa mojej sestry Hazel, ktorá pracuje ako fyzioterapeutka pre družstvo Vancouver Storm, sa má čoskoro otvoriť marketingová pozícia pre hokejový tím. A podľa jej slov uprednostnia internistov.

Práca asistentky je mojou vstupenkou. Je to len dočasné. Ak sa osvedčím v tejto práci, môžem si prekliesniť cestu k marketingovému džobu pre hokejové družstvo.

Dvere výťahu sa otvoria na najvyššom podlaží a ja podídem k dverám. Zhlboka sa nadýchnem, aby som sa upokojila. Nefunguje to. Srdce mi bije ako opretekty.

Pripomeniem si, že tú prácu skutočne potrebujem.

Zaklopem a dvere sa prudko otvoria. Vyskočí mi tep, akoby som bola opitá lacným ciderom.

Je oveľa viac sexy ako predtým. Je odo mňa aspoň o tridsať centimetrov vyšší, a dokonca aj pod funkčným tričkom s dlhými rukávmi vidno, aké má dokonalé telo. Tenká látka sa mu napína na širokých pleciach. Nejasne si uvedomujem, že niekde za ním pobehuje po byte pes a šteká, ale očami zhypnotizovane sledujem jeho pohyby, keď sa rukou oprie o zárubňu. Vyhrnie si rukávy a ja neviem odtrhnúť zrak od jeho predlaktia.

Predlaktie Jamieho Streichera by dokázalo oplodniť ženu.

Uvedomím si, že naňho civiem. Odlepím oči od jeho predlaktia a pozriem sa mu do tváre.

Ech. Zovrie mi žalúdok. Pubertálne zamilovanie pred rokov sa mi vráti do života ako kométa a prehrmí cezo mňa. Stále má tie najhlbšie a najzelenšie oči – ako všetky odtiene pralesa.

„Ahoj,“ vydýchnem a potom si odkašlem. Horia mi líca. „Ahoj,“ zopakujem tentoraz hlasnejšie a nasadím falošný žiarivý úsmev. „Som Pippa, tvoja nová asistentka.“ Dlaňou si uhladím konský chvost.

Na jeden úder srdca sa mu na tvári usadí celkom prázdny výraz, ktorý sa vzápätí zmení na zamračené čelo a prižmúrené oči.

Myšlienky sa mi rozletia ako konfety. Slová? Nepoznám. Nesformulujem ani jedno jediné. Má husté krátke a trochu zvlnené vlasy, vlhké, ako keby práve vyšiel zo sprchy. Chcela by som mu ich prehrabnúť prstami.

Chvíľu na mne spočinie pohľadom, ktorý sa hneď nato zmení priam na nepriateľský. Potom si vzdychne, akoby som ho obťažovala. Rovnako sa tváril aj na strednej – nevrlo, podráždene, mrzuto. Niežeby sme niekedy prichádzali do kontaktu.

„Skvelé.“ Vysloví to ako kľatbu, akoby som bola posledný človek na svete, ktorého chce stretnúť. Otočí sa a zamieri do bytu.

Viem, že si ma nemôže pamätať.

Zdržím sa neveselého smiechu z rozpakov a neuverenia. Neviem, prečo ma jeho prístup prekvapuje. Ak som sa naučila jednu vec od svojho bývalého Zacha a jeho kompánie, tak to bola tá, že úchvatní, slávni ľudia si môžu dovoliť správať sa ako totálni idioti. Svet im všetko odpustí.

Jamie Streicher nie je výnimkou.

Otvorené dvere pochopím ako výzvu, aby som ho nasledovala. Pes príbehne ku mne a začne na mňa vyskakovať. Okolo krku má ružový obojok a ja si ho hneď zamilujem.

„Dole,“ prikáže jeho pán prísny tónom, od ktorého mi na šiji naskočia zimomriavky. Pes ho ignoruje, vyskakuje mi na nohy a zúrivo vrtí chvostom.

„Čau, havo.“ Čupnem si k nemu a zasmejem sa, keď sa ma snaží obľizovať.

Srší z neho nespútaná, divoká energia. Ťapká po podlahe a krúti chvostom tak divo, až sa bojím, aby mu neodpadol. Keď ho začnem škrabkať po chrbte nad chvostom, začne rozkošne pohybovať zadkom.

Som zamilovaná.

Jamie si nesúhlasne odkašle. V hrudi ma pichne od zahanbenia, ale potlačím nepríjemný pocit. Som tu, aby som mu pomohla so psom, tak aký má problém? Keď sa zdvihnem, cítim, že mi horí tvár.

Mimochodom, jeho byt je jedno z najkrajších miest, aké som kedy navštívila. Vlastne je to jedno z najkrajších miest, aké som kedy *videla*. Celoplošné presklenie cez dve podlažia poskytuje výhľad na záliv a na pohorie North Shore Mountains a celú otvorenú obývačku s kuchyňou zalieva svetlo. Veľká kuchyňa sa leskne čistotou, a hoci je obývačka zaprataná škatuľami zo sťahovania a hračkami pre psa, obrovská modulárna pohovka pôsobí neskutočne pohodlne a prívetivo. Zbadám aj schody, ktoré, ako predpokladám, vedú do spálne. Cez okná vidím štvrt' North Vancouver a hory ako na dlani. Viem si

predstaviť, že dokonca aj za daždivého počasia a počas tej najhoršej sychravej vancouverskej zimy musí byť odtiaľto neuveriteľný výhľad.

Stavím sa, že tu má aj obrovskú vaňu.

„Ako sa volá?“ opýtam sa Jamieho a pohľadím psa. Opiera sa o moju nohu a očividne si užíva všetku pozornosť.

Všimnem si, že zaľal čelusť. Pod jeho pohľadom mi zovrie žalúdok. Zelené oči hľadia na mňa tak prísne a prenikavo, až mi napadne, či sa vôbec niekedy usmieva. „Neviem.“

Na zemi vedľa gauča si všimnem velikánsky pelech pre psa a asi sto farebných hračiek, porozhadzovaných po celej obývačke. V kuchyni je miska na vodu a prázdna miska na granuly. Na kuchynskej linke zbadám obrovské vrečko s psími maškrtami – poloprázdne. Pes pobehe k jednej z hračiek, donesie ju Jamieu k nohám, zdvihne k nemu hlavu a nedočkavo zavrtí chvostom.

„Musím ísť na štadión, tak si to prejdime,“ pokračuje po chvíli Jamie, akoby som márnila jeho drahocenný čas. Keď sa prešmykne okolo mňa, do nosa mi udrie jeho vôňa.

Od rozkoše priam zaškúlim. Vonia neuveriteľne. Neuchopiteľná vôňa pánskeho dezodorantu – ostrá, korenistá, výrazná, svieža a čistá... všetko naraz. Určite sa volá Lavína alebo Hurikán, alebo niečo podobne mocné a nezastaviteľné. Najradšej by som si zaborila nos do jeho trička a vdychovala ju. Potom by som zrejme odpadla.

Keď chodí okolo kuchynskej linky a ukazuje mi, kde nájdem žrádlo pre psa, zaráža ma, s akou silou a elegantnosťou sa pohybuje. Pod tričkom sa mu vlnia chrbtové svaly. Má také široké plecia... Aký je veľmi vysoký...

Uvedomím si, že sa mi stále nepredstavil. Presne to isté robili slávni ľudia, keď na Zachovom turné prišli do zákulisia. Akoby očakávali, že človek musí vedieť, kto sú.

„Budeme komunikovať cez e-maily a správy,“ oznámi Jamie. „Vezmi ju von, nakrím, nedovoľ, aby sa jej niečo stalo. Už bola u veterinárky a dal som ju aj ostrihať.“ Znova pozrie na psa.

Venujem mu chlácholivý úsmev. „To zvládnem.“

„Dobre,“ prisvedčí stále rovnako ostrým tónom.

Fíha. Pán Veľká osobnosť. Sťažka preglgnem. Je hrozne panovačný. Po chrbte mi prejde mráz a na koži naskočia zimomriavky. Stavím sa, že rovnako panovačný je aj v posteli.

„Veď je to tvoja práca,“ dodá.

Pocítim nevoľnosť. Pokúšam sa ju rýchlo potlačiť. Už nemám šestnásť. Som skúsenejšia a podobné typy dobre poznám. Po Zachovi sa už nehodlám zamilovať do takého, ako bol on – celebrity. Chlapíka s egom. Chlapa, ktorý si myslí, že si môže dovoliť čokoľvek a bez následkov.

Chlapa, ktorému sa raz zunujem a potom ma odhodí.

„Keď hráme zápasy, musím si po obede pospať,“ vyhlási ponad plece, zatiaľ čo ho nasledujem hore schodmi. „Vtedy potrebujem absolútne ticho.“

Musím sa veľmi ovládať, aby som nezrazila podpätky a nezasalutovala: *Áno pane!* Niečo mi hovorí, že by sa nezasmial. „Vtedy ju vezmem na dlhú prechádzku,“ navrhnem.

Niečo zavrčí. Zrejme to bude jeho verzia prejavu nesmiernej radosti.

Na chodbe na poschodí zastane v otvorených dverách. Izba je prázdna, až na pár veľkých škatúl a matrac, zabalený v plastovej fólii.

„Toto bude moja izba?“ opýtam sa.

Zamračí sa a mne skrúti žalúdok.

„Chcem povedať, toto bude izba, kde budem spať, keď budeš preč?“ vysvetlím, aby si nemyslel, že sa mu sem chcem nastahovať.

„Keď sa budem starať o psa.“

Založí si ruky na hrudi. „Uhm.“

Keď na mňa takto civie, moje útroby ťapkajú ako natešený pes. Od nervozity sa znova usmejem a jemu sa ešte viac prehĺbia vrásky na čele.

„Skvelé,“ vypísknem ako vrabec.

Bradou ukáže na kúpeľňu ďalej na chodbe. „Môžeš používať túto kúpeľňu. Ja mám svoju v spálni.“

Zadíva sa na mňa a ja sa pokúsim neuhnúť pod ťažobou jeho pohľadu. Tento človek ma *nemá* rád, ale ja ho presvedčím o opaku, len čo mu dokážem, o koľko jednoduchší bude vďaka mne jeho život. Navyše, ledva sa uvidíme.

Nemôžem prísť o túto prácu.

3. KAPITOLA

JAMIE

V mojej obývačke stojí Pippa Hartleyová a hrá sa s mojím psom. Nemôžem dýchať. Keď som otvoril dvere, mal som pocit, že snívam.

Má dlhšie vlasy, ale zato rovnaký ostýchavý úsmev a rovnaké žiarivé modrosivé oči, pre ktoré zabúdam, ako sa volám. A ten istý nežný, muzikálny hlas, pre ktorý som na strednej stále napínal uši, keď práve niečo hovorila a smiala sa s ostatnými deckami zo skupiny.

Ibaže teraz, keď dospela, je prekliato úchvatná. Dokonalá. Nos a líca má posiate pehami od letného slnka a karamelové vlasy, ktoré nie sú ani hnedé, ani plavé, jej pretkávajú zlaté pramene. Hoci jej strojček, ktorý nosila na strednej, veľmi pristal, jej terajší úsmev mi takmer zastavil srdce.

Som Pippa, povedala pri dverách, ako keby si ma nepamätala. Nevie, prečo ma to tak sklamalo.

„Chceš, aby som ti pomohla vybaľiť?“ opýta sa ma, zatiaľ čo sa so psom naťahuje o hračku. „Môžem ti aj nakúpiť alebo niečo uvariť.“

Keď hovorí, pozorujem peknú krivku jej pier. Má neskutočne jemné pery dokonalého odtieňa ružovej. Ako vždy.

Doriti.

„Nie,“ vypadne to zo mňa ostrejšie, ako som plánoval, ale som úplne otrasený.

Pri Pippe Hartleyovej mi nefunguje mozog. Nikdy mi nefungoval.

Okamžite sa prenesiem v čase na chodbu pred školskou hudobnou sálou, kde som počúval jej spev. Mala najkrajší, najúchvatnejší, najočarujúcejší hlas, aký som kedy počul – sladký, ale v určitej tónine chrapľavý. Silný, ale v niektorých polohách veľmi jemný. Vždy pod kontrolou. Pippa presne vedela, ako má používať svoj hlas. Napriek tomu nikdy nespievala verejne. Vždy spieval len ten debil Zach a ona hrala na gitare ako jeho sprievod.

Zaujímalo by ma, či stále spieva.

Chcel by som vedieť, či s ním stále chodí. Rozšíria sa mi nozdry. V lete som niekde na bilborde zbadal ten jeho debilný ksicht, ktorý si vyslovene pýta bombu do nosa, a skoro som nabúral. *Tento* pako má byť predskokanom na turné? Ledva vie hrať na gitare a má úplne priemerný hlas.

Na rozdiel od Pippy. *Ona* má talent.

Ani o osem rokov neskôr nedokážem zabudnúť na tú chvíľu na školskej chodbe. Neviem prečo – a navyše na tom nezáleží.

Pes myká hračkou, Pippa ju silno drží a smeje sa.

Musím odtiaľto vypadnúť.

„Musím ísť na tréning.“ Schmatnem z linky kľúče a prehodím si tašku cez plece.

„Ahoj!“ zavolá za mnou, keď vyjdem z dverí.

Po tréningu sa práve chystám otvoriť dvere do bytu, keď ma vtom zarází hluč zvnútra. Zastanem s rukou na kľúčke.

Spev. Hrá Fleetwood Mac. Do zvuku ich hudby znie jej hlas, jasný, čistý, melodický. Nepokazí nijakú notu, ale v spôsobe jej spevu je niečo mimoriadne. Niečo, čo má len ona, Pippa.

Nemôžem sa ani hnúť. Ak vojdem dnu, prestane spievať.

Rozjačí sa vo mne poplašná siréna. Presne toto by som nemal robiť. Mala odísť, skôr než sa vrátim.

Tento rok nemôžem byť v jej blízkosti. Je tu ešte iba pár hodín a už sa mi nabúrara do hlavy.

Keď otvorím dvere, moja nová asistentka mi vybaľuje škatule s vecami do kuchyne. Práve sa natahuje, aby položila na policu pohár, pričom sa nakláňa ponad linku a poskytuje mi nerušený výhľad na svoj neskutočný zadok.

Podráždene mi zovrie hrud'. Toto je to posledné, čo potrebujem.

Pohľadom preskúmam byt. Väčšina škatúl je už vybalená. Zariadila mi obývačku. Zbadám, že do knižnice postavila fotku mňa a mamy. Usporiadala mi veci inak, ako som to mal v New Yorku. Kreslo Eames stojí čelom k oknám, s výhľadom na večerné svetlá štvrte North Vancouver a na vodu. Pes spí na gauči, schúlený do kľbka.

Založím si ruky na hrudi. Cítim zmes úľavy a zmätku. Byt vyzerá pekne. Pôsobí ako domov. Obával som sa vybalovania, ale už je to takmer hotové.

Ani mi neprekáža, že pes leží na gauči.

Prestane spievať a obzrie sa ponad plece. „Och, ahoj,“ vydýchne prekvapene a pozrie na displej na svojom telefóne, položenom na linke. Potom strelí po mne pohľadom. „Prepáč. Neuvedomila som si, koľko je hodín.“ Opráša si ruky a podíde k dverám. „Ako bolo na tréningu?“ opýta sa, zatiaľ čo si obúva tenisky.

Sladký, zvedavý spôsob, akým sa ma to spýta, vo mne vyvoláva zvláštny pocit. Cítim, ako vo mne prúdi niečo teplé. Nepáči sa mi to. Mám zvláštne nutkanie priznať, aký som nervózny z tejto sezóny.

„Dobre,“ odpoviem namiesto toho a ona pri mojom ostrom tóne vyvalí oči.

Doriti. Nehovoril som? Preto to nemôže fungovať. Príliš mi záleží na tom, čo si o mne myslí.

„S Daisy sme boli na dvojhodinovej prechádzke v Stanley parku a potom som ju väčšinu večera učila povely.“

Zamračím sa. „Daisy?“

Pokrčí plecami a usmeje sa na psa na gauči. „Potrebuje meno.“ Zdvihne tašku zo zeme. „Naposledy bola vonku pred hodinou, takže už s ňou nemusíš chodiť nikam.“

Snažím sa zo seba dostať niečo ako poďakovanie, ale namiesto toho sa mi z hrdla vyderie iba nejaké hlboké zavrčanie na znak uznania.

Jemne si dľaňou uhladí chvost, dvakrát zažmurká a venuje mi taký žiarivý úsmev ako predtým ten, na ktorý som musel mysliet celý tréning.

Zružovejú jej líca a zatvári sa zahanbene. „Už ťa nebudem otravovať,“ povie, prehodí si tašku cez plece a vyčarí ešte jeden rýchly ostýchavý úsmev. „Prídem zajtra ráno, keď odídeš na tréning. Dobrú noc, Jamie.“

Pohľadom sklíznem na jej pekné pery a mám pocit, akoby som si prehltol jazyk. Zrejme si myslí, že som dostal nespočetne ráz pukom do hlavy.

Odíde a ja tam zostanem stáť a civiem na dvere.

Možno som nemusel...

Potlačím tú myšlienku, akoby som si na ruke zabil komára. Pippa musí ísť preč. Od mojej mamy aj od jedinej priateľky, s ktorou som sa pokúsil mať vzťah počas prvého roka v NHL, viem, že keď je vo vzduchu priveľa loptičiek, jednu z nich musím pustiť. Ako vždy.

Len čo odíde, vytiahnem telefón a zavolám Wardovi.

„Streicher,“ osloví ma.

„Tréner.“ Prstami si prehrabnem vlasy. „Potrebujem novú asistentku.“

4. KAPITOLA

PIPPA

„Prepúšťate ma?!“ zopakujem do mobilu na druhý deň ráno a zažmurkám do prázdna. Som pred Hazelinými dverami a práve sa obúvam, aby som vyrazila k Jamiemu. Mozog mi vypovie službu a zmätene pokrčím čelo. „Nerozumiem.“

Žena z kancelárie si povzdychne. „Neberte to osobne. Títo chlapi bývajú niekedy čudní.“

Zovrie mi žalúdok. Vyhodená z práce po prvom dni. Keď budem žiadať o marketingovú pozíciu v tíme, nebude to vyzeráť veľmi dobre.

Vážne sa mi zdalo, že to včera dopadlo skvele. Vybalila som mu väčšinu vecí, a keď prišiel domov, Daisy sa správala slušne a bola unavená. V podstate ma bavilo vziať ju na prechádzku a potom si doma spievať, zatiaľ čo sa mi motala popod nohy.

Začne sa ma zmocňovať panika. Doriti. Potrebujem peniaze. *Teraz*. Musím sa odsťahovať z Hazelinej miniatúrnej garsónky. Nemôžem sa vrátiť do Hot Dog Hut – už len pri spomienke na majiteľov slizký pohľad ma napína, nehovoriac o tom, ako som po každej zmene páchla.

Vyhodená. Rodičia sa zbláznia. Po tom, ako som dva roky pre-márnila jazdením po turné so Zachom, zúfalo túžili, aby som urobila

kariéru v marketingu, ktorý som aj vyštudovala. Sú posadnutí tým, aby som získala stabilné zamestnanie s úväzkom. Zamestnanie v kancelárii. Niečo s výhodami. Niečo *mimo* hudobného priemyslu. Tvrdo pracovali, aby mi zaplatili školu. Moji rodičia nie sú bohatí ani nič podobné, a aby sme mali s Hazel to, čo oni nemali, obetovali toho už veľa.

Chcem, aby boli na mňa pyšní.

Podakujem tej žene, ukončím hovor a zadívam sa na dlážku. Realita ma prejde v plnej rýchlosti. Zvesím plecia. Toto je na hovno.

Odrazu sa vedľa mňa otvoria dvere a buchnú ma. Pokúšam sa odpratať sa z cesty, ale pritom zakopnem o jednu zo škatúl zo sťahovania a pristanem rovno na zadku.

„Prepáč!“ zvolá Hazel s vyvalenými očami a podáva mi ruku, aby som sa postavila. „Si v pohode?“

S myknutím si počúcham ruku. „Som. Nemala som stáť pred dverami.“

Býva v maličkovej garsónke, pretože vo Vancouveri sú ceny za bývanie astronomické. Pokiaľ sa chcem preto odsťahovať, potrebujem túto prácu.

„Ako to včera dopadlo?“ opýta sa, pričom zamieri do kuchynského hore kúta a začne vyťahovať prísady na smoothie.

Keď som prišla večer domov, učila jogu. Okrem práce fyzioterapeutky pre hokejový tím je skutočnou Hazelinou vášňou joga. Dnes mala pred prácou skorú rannú hodinu.

Vybalím na ňu všetky neuspokojivé novinky, ktoré som sa práve dozvedela. Prekvapene otvorí ústa. „Ani ti nepovedali prečo?“

„E-e.“ Pod rebrami ma bodne osteň zúrivosti a zovrie mi žalúdok. „Ale správal sa vážne ako debil. Po celý čas na mňa ledva prehovoril. Stále na mňa len tak neprijemne a čudne zazerá.“ Prižmúrim oči a zavrčím.

Hazel nadvihne tmavé obočie. Má tmavšie vlasy než ja, oproti mojim od slnka vyblednutým plavým vlasom sú tie jej čokoládovohnedé. „Myslíš, že si ťa pamätá?“

„Nie. Určite nie.“ Vyzujem sa a vložím topánky do skrinky na chodbe. „Ani sa nepredstavil.“

Hazel skrívá tvár do grimasy a z kuchyne zamrmle: „Nevychovanec.“

„Však?“ potrasím hlavou a zvalím sa na gauč. „Strašný nevychovanec. Akože jasné, že je sexy, bohatá celebritka, ale tak či onak som aj ja človek, nie?“

„Rozhodne.“ Hazel prikyvuje tak vehementne, až jej nadskakuje chvost. „Aj ty si človek. Zaslúžiš si rešpekt.“

„Rešpekt?“ vyprsknem. „On to slovo nepozná. Správal sa ku mne, akoby som bola otravný ovad.“

Hazel vycerí zuby. „Nenávidím ho. Všetkých hokejistov.“ Prižmúri oči. „Sú úplne najhorší.“

Hazel chodila na výške s jedným hokejistom, ktorý ju podvádzal. Bolo to strašné. Nebavíme sa o tom.

„Najhorší,“ zopakujem ako ozvena a založím si ruky na hrudi. Nohami bubnujem v rýchлом tempe o dlážku a v bruchu sa mi vytvára tuhá guča. Včera som odviedla skvelú prácu a som na túto pozíciu ako stvorená.

Po Zachovi dostalo moje sebavedomie celkom zabrať, ale ešte aj toto? Niektorí vedia kopnúť do človeka, keď je na tom zle.

V spomienkach sa vrátim k tomu dňu pred mesiacom, keď som na letisku čakala na let domov. Manažérka turné mi objednala Uber. Myslela som si, že ma odvezie na miesto, kde sme sa mali stretnúť pred nástupom do autobusu, aby sme všetci mohli pokračovať na ďalšiu zastávku na turné. Namiesto toho ma taxík zaviezol na letisko, a keď som začala zmätene obvolávať ľudí, nikto nedvíhal.

Napokon mi zavolał Zach.

„Ach, doriti!“ zvolal. „Už ťa poslala na letisko? Najskôr som sa chcel s tebou rozprávať.“

Rozišiel sa so mnou po telefóne. Povedal, že každý sme už iný, že už nie sme tínedžeri a že on chce vedieť, kým je bezo mňa. Chodili

sme spolu osem rokov – od desiateho ročníka – a on sa ma zbavil prostredníctvom svojej zamestnankyne.

Keď mu v poslednom ročníku univerzity ponúkli turné, zariadli mi prácu asistentky koordinátora turné, aby sme nemuseli mať vzťah na diaľku. Keď sa zasekol pri nejakej skladbe, spolu sme na nej pracovali, sprevádzala som ho na gitare a pomáhala mu s textami. Celý svoj život som odsunula na vedľajšiu koľaj, aby som ho nasledovala, kým on si žil svoj sen.

Pri spomienke, ako som plakala na toaletách na letisku, mi horia líca. Cítila som sa nesmierne stratená a opustená, nechcená ako vrece smetí na okraji cesty.

Chlapi ako Zach a Jamie si myslia, že celý svet sa točí okolo nich. Sú presvedčení, že keď o niekoho stratia záujem, môžu ho len tak odhodiť. V žalúdku mi bujnie hanba, za ktorou v tesnom závese nasleduje hnev.

Mám toho dosť. Už nechcem byť tá, ktorej sa chlapi zbavujú.

Vystriem chrbát a pocítim nával odhodlania. „Budem ho konfrontovať.“

„Ehm.“ Hazel na mňa vypleští oči a zarazí sa s rukou na mixéri. „Nemyslím, že je to dobrý nápad.“

Už len pri predstave, že vynadám Jamiemu Streicherovi, mi vyskočí tep. Mám plné zuby toho, ako po mne muži šliapu.

„Stále tvrdíš, že musím povedať vesmíru, čo chcem,“ protestujem.

„Hej, *vesmíru*. Nie jem. Môže na teba zavolať políciu.“

„Nezavolať políciu.“ Predstavím si ho, ako si ma namiesto toho prehodí cez plece a osobne ma vynesie na ulicu. Medzi nohami pocítim čudné bodnutie. Asi sa mi tá predstava páči.

To je jedno. O to nejde. Je kráľom medzi idiotmi, ale túto prácu potrebujem.

Hazel vybuchne do smiechu. „Presne takto skončíš na titulnej stránke novín. *Miestna hokejová hviezda napadnutá šialenou stalkerkou*.“

„Nechystám sa ho predsa stalkovať. Chcem nazad svoju prácu.“

Možno má pravdu a nabehnúť tam v plnej polnej nie je priam najlepší prístup. Hazel sa otočí ku kuchynskému pultu, aby dokončila smoothie, a keď otvorí zásuvku, všimnem si plastovú škatuľku, ktorú som použila minulý týždeň.

Odrazu mi niečo napadne. Hazel má pravdu – ak sa tam objavím a budem sa dožadovať, aby mi vrátil džob, pomyslí si o mne, že som psychopatika.

Ak však prídem s mafinmi, akurát ho uistím o tom, aká bude zo mňa skvelá asistentka. Nikto hádam nezavolá políciu na človeka, ktorý donesie sladkosť.

Keď rozpoviem Hazel svoj plán, zasmeje sa. „Nechám si pri sebe telefón, keby náhodou bolo treba za teba zaplatiť kauciu.“

O dve hodiny neskôr sú mafiny už vychladnuté a ozdobené. Zvonku majú krásnu polevu a navrchu veselú farebnú posýpku. Zvnútra sú plnené mojím hnevom. Z toho cesta som nepochybne vytĺkla dušu a vybila si pri tom všetku svoju frustráciu na Zacha, Jamieho aj na svoju posratú životnú situáciu.

Podľa rozvrhu, ktorý mi poskytol Jamie, viem, že o desať minút sa vráti domov, a tak pobalím mafiny do škatuľky a pripravím sa na odchod.

Keď sa obúvam, Hazel sa na mňa uškrnie. „Podaj si ho, tigrica.“

Po ceste k Jamieho bytu začne pršať. Zabudla som, že počasie vo Vancouveri sa vie zmeniť ako lusknutím prsta, a tak nemám mikinu s kapučnou. Na semafore si hryziem do pery a premýšľam, či by som sa nemala vrátiť a vziať si bundu.

Nie. Už cítim, ako sa mi v žalúdku usádza váhanie. Keby som sa otočila, už by som sa nevrátila.

Potrebujem tú prácu. Potrebujem peniaze. Potrebujem uvoľniť Hazel miesto v jej byte a potrebujem vstupenku do tímu, aby som dostala marketingovú pozíciu a pohla sa v živote. Idem na to.

Vybojujem si svoju prácu nazad.